

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ ГОЛОС НАДІЇ

№ 1, січень 1996, (59)

Виходить з лютого 1991 року

«Ось я та діти, що дав мені Господь» Іс. 8:18

За повідомленням обласної газети «Волинь» в області за 9 місяців 1995 року волинян стало менше на 337 чоловік порівняно з минулим роком. Чи то меліорація винна, чи солом'яних стріх немає, але лелека чомусь обминає нас...

На цьому сумному фоні дещо оптимістичніше виглядають статистичні дані луцької церкви ХВС, де за минулий рік звершено молитви над 124 дітьми. Благослови їх, Боже! «Діти — спадщина Господня... Як стріли в руках сильного, так і сини молоді: блаженний той муж, що сагайдака свого ними наповнив...» Пс. 127:3-5.

На фото: остання у 1995 році молитва над дітьми у луцькій церкві (диякони Володимир Шибістий, Микола Тищук). Фото Ю. Вавринюка.

**Наш
КАЛЕНДАР**

*21 січня номер «особистий
ворог Бога» В. І. Ленін.
Але Бог живий!
стор. 8.*

НОВИНИ

м. КОСТОМУКША (Карелія). Перед Новим роком розпочалася духовна робота у двох нових точках: у селищах Ругозеро та Лусальма. На Різдво там відбулися перші богослужіння. Церква призначила відповідальних за роботу у цих населених пунктах. 1996 рік названий місцевою церквою як рік Сім'ї, тобто посиленої молитви за сім'ї, в яких ще не всі члени є віруючими, і уже перші два тижні дали результати. На Різдвяні свята у Будинку Культури відбулося для дітей міста богослужіння, на якому учні недільних шкіл поставили спектакль.

селище ЦУМАНЬ (Волинь, Ківерцівський р-н). 1 січня тут відбулося відкриття молитовного будинку, побудованого силами місцевої громади ХВС, яка налічує 144 члени. Велику допомогу у цьому надали брати та сестри із-за кордону, зокрема пастор Зігаревич. Перше зібрання у новозареєстрованій церкві відбулося 15 травня 1994 р., а уже восени розпочалися будівельні роботи. На відкритті були присутні замісник єпископа Всеукраїнського об'єднання церков ХВС В. Прохор та єпископ Волинської області С. Веремчук.

м. ЛУЦЬК. На другий день Різдва церкву ХВС відвідали директор Московського Біблійного інституту Решиковець Н. П., заступник єпископа по євангелізації Білорусі Новак П. П. та заступник єпископа Білорусі по християнській освіті Цвор С. П.. Вони прийняли участь у вечірньому дитячому богослужінні, в кінці якого гості і служителі церкви поблагословили дітей

Філіал Біблійного інституту? А чому б і ні?

13-14 січня Волинь відвідали гості з Київського Біблійного інституту та Асамблеї Божої: директор інституту Віктор Прохор, викладач інституту Кевін Тейлор, пастор Київської інтернаціональної церкви Елдон Браун, пастор церкви із штату Міссурі Гері Бразерз та регіональний директор Асамблеї Божої по бувшому Радянському Союзу Френк Мартін. 14 січня вони разом із єпископом Волин-

ської області С. В. Веремчуком були у м. Нововолинську, де відбулося вручення сертифікатів групі студентів, які прослухали курс біблійного заочного навчання.

Розповідає Віктор ПРОХОР:

— Служителі нововолинської церкви, зокрема пастор Дудік Олександр, попросили допомоги їм у біблійному навчанні. Так у церкві виникла група, в основному молодь, яка навчається по програмі нашого інституту. Викладачі приїжджають тричі на тиждень з Київського інституту. При подальшому навчанні все це зараховується і слухачам може бути присвоєне звання магістра богослів'я, тобто, випускника інституту. Звичайно, ми не думаємо на цьому зупинитися, а продовжувати навчання.

Якою може бути Волинь?

ська Волинь», видавці якої хоча б у такий спосіб хочуть потішити себе «щасливим» минулим і утопічним майбутнім.

Але, виявляється, Волинь може бути не лише радянською. Якраз на Різдвяні свята до читача прийшов перший номер журналу «Волинь християнська», що видається Волинським об'єднанням баптистських церков. Ми щиро вітаємо наших колег з народженням ще одного християнського часопису і сподіваємося, що він справді допоможе стати нашої мальовничій Волині не «радянською» чи «капіталістичною», а християнською.

Успіхів вам і творчого на-
тхнення!

Колектив редакції
газети «Голос Надії»

ХРОНІКА

Жителі Волинської області ще пам'ятають так звані «старі часи» і, популярну тоді, навіть за межами нашого краю, обласну газету «Радянська Волинь». Але все радянське минуло, і видання стало просто «Волинню», зовсім від цього не втративши, а ще більш зробившись цікавим. Правда, нещодавно з'явилася на газетному ринку прокомуністична «Радян-

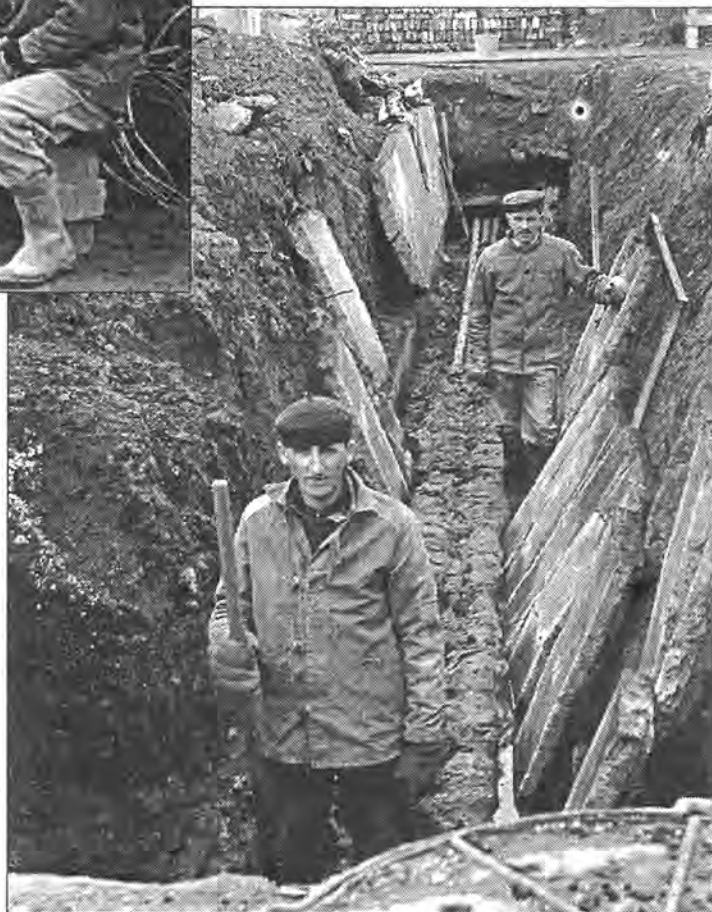

*«...Дім Бога великого...
будується з великого камен-
ня, і дерево кладеться в
стіни. А робота та робить-
ся докладно, і успіх у їхній
руці...»*

Ездри 5:8

Який зміст ми вкладаємо у фразу «будівництво церкви»? Чомусь більшість віруючих бачать це будівництво виключно у духовному значенні, забуваючи, що це і розвантаження цементу і риття траншей у мерзлом ґрунті. Саме такі земні турботи хвилювали минулого літа церкву селища Северний, що біля Воркути, яка успішно будується в духовному плані уже декілька років. З Божою допомогою там було придбане приміщення під молитовний дім, яке потребувало капітального ремонту. І брати-місіонери взялися за лопати та лопи. Церква будується.

На фото: єпископ по Комі краю місіонер Федір Величко та місіонер Валентин Миронюк прокладають теплотрасу; після розвантаження цементу — справа наліво: Валентин Миронюк, Федір Величко, Аркадій Миронюк, брати з місцевої церкви та Веніамін Миронюк.

Нова місійна точка

Від Чорного до Білого моря

Прийміть щирий християнський привіт з далекого Кольського півострова.

...Місто Умба розташоване на березі Білого моря, кількість населення 10 тисяч, основні заняття яких заготівля лісу, рибальство, звіроводство.

Спочатку, після нашого приїзду, було дуже важко. Сильно піднялася проти нас православна церква, яка існує всього лише рік. Молодий монах, який її очолює, почав писати проти нас статті у місцевій газеті, називаючи нас «сектою», «білим

братством», надісланими із Заходу. Ходив у школу, щоб нам не дозволяли проводити біблійних уроків. Але у селищі все про всіх знають, так що скоро нас почали «незнаючи впізнавати». Приходили навіть міліціонери на квартиру перевіряти документи, але коли Господь відкриває двері, ніхто не може зачинити. Не дивлячись на всі ці труднощі, ми кожен вечір маємо у себе на квартирі зустрічі. Приходить в основному молодь. У радгоспі, що за 5 км., маємо недільну школу, деякі

діти приходять до нас на квартиру, так як не маємо ще свого приміщення.

16 грудня було перше хрещення. У завіт з Господом вступали 3 душі. Вже зареєстрували церкву і декілька разів проводили богослужіння в актовому залі одного підприємства, хоча не завжди є можливість це робити, так як за одне зібрання (2 години) потрібно платити 75 тис. рублів оренди.

Просимо, молитесь за нас, щоб скоріше ми могли мати своє приміщення, щоб Господь допоміг вирішити усі наші проблеми...

*Павло та Надя Саць,
Олена Ігнатюк,
м. Умба, Мурманська обл.*

ФІНАНСОВИЙ ЗВІТ МІСІЇ «ГОЛОС НАДІЇ» ЗА 1995 РІК

Церкви, що пожертвували
більше ніж 10 000 000 (десять
мільйонів) на місіонерську пра-
цю і видавництво газети:

1. с. Карасин —	53 062 000
2. м. В. Волинський	— 47 740 000
3. с. Прилісне —	42 000 000
4. с. Седлище —	26 000 000
5. м. Горохів —	24 000 000
6. с. Серхів —	23 000 000
7. с. Бережниця —	22 010 000
8. с. Снідин —	20 200 000
9. с. Будки —	18 574 000
10. с. Залаззя —	17 240 000

Церкви, які регулярно жерт-
вували на справу благовістя:

1. с. Карасин
2. м. В. Волинський
3. с. Прилісне
4. с. Залаззя
5. с. Галузія
6. с. Смідин
7. с. Седлище
8. м. Горохів
9. с. Серхів
10. с. Будки
11. с. Чорних

11. с. Квасів —	15 000 000
12. смт. Цумань —	14 709 000
13. м. Маневичі —	14 332 000
14. с. Ярівка —	13 500 000
15. с. Галузія —	12 645 000
16. м. Ківерці —	12 000 000
17. с. Боровно —	12 000 000
18. с. Рудники —	11 900 000
19. с. Підріжжя —	11 700 000
20. смт. К-Каширський —	11 000 000
21. с. Березні —	10 885 000
22. с. Гораймівка —	10 694 000
23. с. Карпилівка —	10 100 000
24. с. Риковичі —	10 000 000
25. с. Підцаревичі —	10 000 000

12. м. Маневичі
13. с. Солов'ї
14. с. Ярівка
15. с. Хорохорин
16. с. Риковичі
17. с. Гораймівка
18. с. Туровичі
19. с. Березці
20. с. Воегоща
21. м. Іваничі
22. с. Карпилівка
23. с. Куликовичі
24. с. Рудники

Залишок на 1.01.95:

— 25 084 400

НАДІЙШЛО:

пожертви від церков Волині —	693 753 000
пожертви від інших церков —	35 000 000
особисті пожертвування —	294 116 000
від зарубіжних гостей —	823 606 000
від інших організацій —	179 734 000

Всього надійшло:

2 026 209 000

ВИТРАЧЕНО:

на зарплату —	975 036 000
послуги зв'язку (телефон, від- правка листів, бандеролей, газет) —	425 250 000
відрахування у держбюджет —	75 144 000
відрахування у пенсійний фонд —	212 697 000
придбання пального —	94 000 000
витрати по відділу милосердя —	36 200 000
витрати на радіопередачу —	132 550 000
господарські витрати —	34 580 000
оренда приміщення для богослужінь —	34 194 000
інші витрати —	24 624 000

Всього витрачено:

2 044 275 000

Залишок на 1.01.96:

7 018 400

Більше двох років тому у
якутському містечку Удачний
автор цих рядків разом з місіо-
нером Олександром Головієм
прилаштували на бетонній
стіні вивіску «Дім молитви».
Ці, наглухо заварені двері, тоді
були широко відчинені. «Часи
міняються» — говорили древні.
Головна причина закриття у
слідуючому: «Ваша церква не
православна»... Нехай це фото
послужить уроком для тих,
хто все ще чекає «великого»
пробудження, хто все ще з
великим ваганням: «жертвувати,
чи ні» на місіонерську
працю, вирішує, що ще не час.
«А я кажу вам: погляньте на
ниви, як вони поповнили і
готові до жнив» (Ів. 4:35).
Подивіться на ниви, подивіться
на фото. Моліться. Думайте...

М. Синюк

«Моліться... за нас, щоб Бог
відчинив нам двері для Слова...»

Кол. 4:3

«Народився для ВАС Спаситель...»

Є на Львівщині невелике спокійне містечко Сокаль. Коли під'їжджаєш до нього зі сторони Нововолинська, здалеку звертаєш увагу на високу споруду: колишній монастир. Скільки їх було там, за товстими мурами, святих подвижників, сьогодні сказати важко. Напевне, самі півтораметрові стіни просякли їхніми молитвами. Але настав час, коли

На фото: співає хор із засуджених

молитви стали перешкодою в будівництві «світлого майбутнього» і монастир змінив своїх мешканців — тепер у колишніх келіях за товстими залізними ґратами з'явилися нові «подвижники»...

Ми стоїмо перед дверима

сокальської зони особливого режиму. Перший морозний день нового 1996 року. На вулицях міст і сіл напівпорожньо — свято. Колюча загорожа та десятки замків не перешкодили святу зайти і сюди, де, здавалося б не до нього. Але у багатьох камерах, де довелося побувати, ми бачили новорічні ялинки, прикрашені не гірше тих, що «на волі». Засуджених чекало ще одне свято: зустріч з вокальною групою «Євангельський голос» місії «Голос Надії».

В народі існує прикмета: «Як почнеш новий рік, так буде на протязі всього року». Ми в прикметі не віримо, але щось глибоко символічне є в тому, що перший день року засуджені починають із зустрічі зі Словом Божим та християнською піснею. У невеликому клубі, що колись слугував монахам для

святих потреб, знову лунає хвала Господу. Але особливо хвилюючим був виступ самих засуджених: їх невеликий хор, що з натхненням співав пісні про небо і свободу у Христі, найкрасномовніше говорив про результати духовної роботи у сокальській тюрмі.

А розпочалася ця робота шість років тому. Першими, хто переступив поріг цього закладу, після довгих ходін по кабінетах та інстанціях, були віруючі церкви села Соснівки, зокрема Сільчук Іван та Паночко Микола. З того часу там побувало чимало проповідників, співаків і навіть зарубіжних гостей. Але головним працівником ось уже на протязі п'яти років залишається Ярослав Криса з м. Нововолинська, який двічі на тиждень регулярно їздить за 30 км. у цю зону. Походивши того дня з ним по кабінетах, камерах, побачивши його спілкування із засудженими та персоналом, я напівжартома запитав його: «Брат, а коли тебе прий-

(закінчення на 6 стор.)

На фото: Ярослав Криса

НОВИЙ РІК ПРОЙШОВ. ЗАПИТАННЯ ЗАЛИШАЮТЬСЯ.

Кому вірити: людям чи Біблії? Чому віруючі відзначають три Нових роки? Перший раз 1 січня за 6 днів до Різдва, дехто в перший день Різдва, а ще інші — за сім днів після народження Ісуса. У Вих. 13:10 сказано: «...Будеш додержуватися цієї постанови в означенім часі з року в рік...» Пасха і Новий рік у Старім законі святкували по Слові Божому і ця постанова вічна. Вони вказували на Ісуса Христа. А люди знайшли другий Новий рік, який не вказує на Христа, який не пов'язаний з Писанням. Ізраїль святкував Новий рік під час жнив, по нашому в серпні, а тепер зимою. Чому ми святкуємо зимою? Григоріанський календар не від Бога, Юліанський не від Бога, бо і Григорій і Юліан будуть в аду... Так в який день треба святкувати Новий рік? Відповідь дайте на основі Слова Божого.

Лисюк Петро
Ківерцівський р-н.

Шановний брат Петро. Уже в самому Вашому запитанні можна знайти відповідь. Ви пишете, що старозавітні свята, в тому числі і Новий рік вказували на Христа. Якщо його святкувати по-старозавітному, то на кого ж тоді він буде вказувати? Подібна проблема була у галатійській церкві. Ап. Павло був дуже категоричний, даючи їм пояснення: «Ви дотримуетесь днів і місяців, сезонів та років. Боюся за вас, чи не даремно я працював у вас!» (Гал. 4:10-11). А в другому місці каже: «Нехай же ніхто не судить вас за їжу чи пиття, чи якимсь святом, чи новомісяччям, чи суботи (тобто за їх недотримання), бо це — тінь майбутнього, а тіло в Христі» (Кол. 2:16-17). В Новому Завіті ми не знаходимо жодного нагадування про те чи інше свято, яке потрібно святкувати. Навіть про такі свята, як Різдво, Новозавітня Пасха чи День П'ятдесятниці Євангеліє не каже нічого. Єдиним днем, який Ісус заповідав зга-

дувати, це день Спомину Його смерті (Лук. 22:19). Так що Новий рік ми святкуємо не тому, що про нього каже Біблія, а тому, що він особливо говорить нам про короткочасність та скороминучість людського життя, заставляє задуматися про нашу відповідальність перед Богом. Немає різниці коли саме святкувати його — це залежить від традицій та суспільства, у якому ми живемо. Ми не можемо відкинути ні Григоріанський ні Юліанський календарі, якщо по ньому живе наше суспільство, бо тоді нам треба було б «вийти із світу» (1 Кор. 5:10). Ну, а те, що ці календарі введені грішниками, нічого не говорить. Ми ж користуємося усіма благами цивілізації, навіть якщо ці блага створені грішниками.

Так що святкувати Новий рік «по-біблійному» (як Ви стверджуєте), означає повертатися до всього старозавітного закону, який вказував на майбутнього Месію, це означало б нехтувати жертвою Ісуса, в Якому виконався увесь закон.

Юрій ВАВРИНЮК

«Народився для ВАС Спаситель...»

(закінчення, поч. на 5 стор.)

муть у штат?» Він тут став більше як своїм. Можливо, ось таке «влиття» у життя зони і допомагає йому вирішувати десятки складних ситуацій, яких стільки тут існує, і які раніше вирішувалися на основі закону сили та жорстокості. В усякому випадку, як зазначив Ярослав, з часу проведення регулярних зібрань та бесід у зоні різко зменшилися бійки та взаємні розправи.

Звичайно, при такому контингенті постійної церкви тут немає: майже всі, хто кілька років тому приймав хрещення, уже звільнилися. Але зібрання, що проходять в молитовній кімнаті, постійно відвідують до 40 чоловік, утворено свій невеликий хор. Зараз іде підготовка

до водного хрещення.

...Відлунали акорди пісень, група поїхала далі на свою духовну працю. Для неї, як і для таких, як Ярослав Криса, немає свят. А може це і є свято? Чути християнську мелодію з вуст тих, від кого здебільшого відвернулися і рідні і суспільство, вітати їх, як братів і бачити щасливі усмішки у місці, обнесеному кількома рядами колючого дроту? В усякому випадку, Новий рік для них самих, як і для засуджених розпочався з пісні. З тієї пісні, яку ми візьмемо з собою в небеса.

На закінчення хотілося б подякувати тим, хто матеріальною допомогою підтримує духовну працю у сокальській тюрмі: це скандинавська дитяча місія, зарубіжні брати, зокрема

Колинюк Леонід, Пігулко Микола, Маслянка Анатолій та Сергій Миронюк. Дякуємо також спонсорам групи «Євангельський голос» Руслану Коцюбі, Макаровій Ані, Іллі Кольбертута Анатолію Мазурцю, завдячуючи яким стають можливими ось такі поїздки, що приносять свято.

Юрій Вавринюк

P.S. Новий рік у сокальській зоні не лише розпочався святом: воно продовжилося і на Різдво. 6 січня святкове богослужіння проходило з участю збірному хору з церков м. Нововолинська, спонсори потурбувалися про різдв'яні гостинці — рис, персики, картопляні чіпси. А дружина Ярослава наварила куті... З Різдвом Христовим!

Закінчується вже моя земна дорога. Але так хочеться розповісти про те, як Бог знайшов та спас мене.

Народилася я в 1921 році в мальовничому селі Боремель на Рівненщині. Мої батьки були православними християнами, але моя старша сестра Настя вийшла заміж у Волинську область в с. Горішне і там разом зі своїм чоловіком Степанюком Андрієм в 1936 році покалася, прийняла водне хрещення, і вони стали членами місцевої громади християн віри євангельської. Я часто навідувала свою сестру і бачила, як вони разом читають Біблію, моляться і співають християнські псалми.

Та моє серце мовчало, і я не приймала свідчення моєї сестри про спасіння, про вічне життя.

Господь допустив так, що мене в 1951 році за націоналізм засудили на 25 років таборів та 5 років заслання. Вже тоді я почала ревно молитися Богу і просити в Нього мудрості та захисту. Я боялася, що під тортурами когось видам, але так сталося, що слідчі мінялися (всіх було аж 12), та зі мною поводилися непогано. Господь мене оберігав, і на це були Його плани.

Етап розпочався з м. Луцька, а далі Київ, Ленінград і, нарешті, Інта, АРСР Кому. В нашому вагоні їхали також віруючі, яких судили за їхні релігійні переконання.

В Інті мені довелося зустрітися з представниками майже всіх деномінацій, але в моїй пам'яті чомусь залишилась згадка про тихе, мирне життя сім'ї моєї сестри, які були п'ятдесятниками, і моє серце схилилося більше до цієї християнської течії. Одночасно я продовжувала шукати правду, а в серці з'явилося бажання служити Господу. Одного разу я сказала: «Ісусе, відкрий, де Твоя правда? Я так хочу Тобі служити, живому Богу». В цих труднощах, переживанні і горі Господь відкрився мені і допоміг зрозуміти істину.

Якось на роботі я запитала у віруючих, які були у нас: «Ска-

МОЯ ДОРОГА ДО БОГА

Ось уже декілька років у далекому місті Інта, що у Кому Краї працюють місіонери місії «Голос надії». На сьогодні там існує церква (пастор-місіонер Петро Білик), яка зростає духовно і кількісно. Але її фундамент було закладено в далекі післявоєнні роки в'язнями-місіонерами. Хто вони? Пропонуємо свідчення нашої сестри-землячки.

жить, яка віра є справедлива...» Сіоністи висловлювали своє розуміння Слова Божого, Свідки Єгови твердили, що Христос вже прийшов, але все це не торкалося мого серця. І коли наша бригада відійшла, я сіла у траншеї, які ми копали, і гірко заплакала. Жінки з моєї бригади знайшли мене одну, залиту сльозами, подали мені руку і витягнули з рову, стали заспокоювати.

Цього вечора я довго на своїх нарах читала Біблію і знову плакала, і говорила: «Господи, де Ти? Відкрийся, Ти так потрібний мені!» Вночі приснився сон. Сильні чоловічі руки валять ліс, а в лісі росте дика яблунька. Я подумала, що та дика яблунька, то, напевно, я, а ті руки — Божі посланці, які зрубають її та кинуть у вогонь вічний. Бачу піч, в якій з однієї сторони вогонь горить, а з другої сторони паща крокодила. Ті руки тільки щось кинуть в ту вогняну пащу, як там все ріже, як на пилорамі, і з другої сторони вилітає сміття та обрізки. Я дуже злякалася і кажу: «Господи, дай мені зрозуміти, де Твоя правда?»

І знову мені сниться інший сон. Я знаходжусь в темному підвалі, в ньому ще хтось є, але я нікого не бачу. Раптом чую шелест і з правої сторони бачу підвищене місце, немов сцена, а на ній збираються віруючі. На цьому підвищенні дуже світло і гарно. Я стою внизу в підвалі в темному місці. Біля мене пройшла моя рідна сестра Настя і пішла на підвищення. Я дуже зраділа, що її побачила після тривалої розлуки. Бачу, що за нею йде також і її дочка Ніна.

Мене вони не бачили. Потім я почула голос з того місця, де зібралися віруючі: «Схилим коліна і будемо молитися». Я також, де стояла, схилила свої коліна, хоч і вважала себе недостойною. Стала просити Господа не пройти мимо мене і відкрити мені Свою правду. Очі мої були закриті, але раптом яскраве світло, мов електрична дуга, засвітилося перед моїми очима і руки, неначе моєї сестри, лягли на мою голову. А голос сказав: «А ти щаслива в Господі». Я тепер розумію, що це були руки Божі на мій голову, їхню теплоту я відчувала і наступного дня.

На другий день прийшла до мене з іншого бараку сестра відвідати мене і каже: «Фаня, що з тобою? Ти вся сієш!» А я їй кажу: «Мотя, поклади свою руку мені на голову. Чи ти чуєш теплоту від руки Божої?» І я їй розповіла свої сни.

Одного разу перед перевіркою ми молилися, і нас, сім сестер, за це покарали і посадили в карцер на 15 діб. Але нам було радісно. Ми разом молилися, і там мене Бог хрестив Святим Духом. Я була надзвичайно щаслива.

З табору нас відпускали за перепустками в м. Інту. І ми йшли в зібрання. В цей час пресвітером церкви був брат Віктор Белих. Брати запитали, хто хоче прийняти водне хрещення. Я запитала: «А що робити мені?»

А брат Віктор каже: «Коли є бажання, то Господь все влаштує».

Вирішили зробити водне хрещення після роботи. Ми

(продовж. на 8 стор.)

28 січня народився один з визначних російських християнських філософів Володимир Соловйов (1853 — 1900). Проблеми пізнання Сущого, різнобарв'я людської творчості, внутрішня цінність людської особистості — все це центральні теми творчості Соловйова. Крім того, він відомий і як непересічний поет. В одному із своїх віршів «Імману-Ель» читаємо:

*Он здесь, теперь, — средь
суеты случайной, / В потоке
мутном жизненных тревог /
Владеешь ты всерадостною
тайной: / Бессильно зло: мы
вечны; с нами Бог!*

А 22 січня 1935 року народився ще один російський мислитель — Олександр Мень. І хоч він був священником православної церкви, але вийшов далеко за рамки конфесійної приналежності. Його друковані праці читають сьогодні всі — і православні, і протестанти, і віруючі, і атеїсти. На жаль, віддавши всю свою енергію, життя, (він був у 1990 році вбитий і це вбивство не розкрито й досі) ідеї навернення безбожної Росії до Бога, протоєрей О. Мень так і не побачив реальних результатів свого подвижництва. ГКЧП, Білий Дім, Чечня — що дали, Росіє?

Історія християнства знає багато імен та подій, які не забуваються і через століття, а набувають ще більшого осмислення, слугуючи для нас прикладами: як позитивними, так і негативними. У нашій новій рубриці ми хочемо звернутися до таких імен та подій, нагадати основні віхи поширення Євангелії, величні, а також і ганебні сторінки найбільш впливової світової релігії.

Наші замітки побудовані за принципом календаря: будемо зупинятися на подіях, що сталися протягом місяця. Отже, відкриваємо першу сторінку — місяць січень.

А рівно 11 років тому 21 січня 1924 року Росія була у великому траурі — помер В. І. Ленін — «особистий ворог Бога» (як він сам себе називав). Пропонуємо один цікавий вислів вождя світового пролетаріату. Він настільки оригінальний, що подаємо його без перекладу. «Любая религиозная идея, даже самое невинное заигрыванье с Боженькой представляет собой нечто совершенно отвратительное, как раз потому религия отвратительна и опасна, как самая страшная чума. Миллионы прогрешений, насилий, и физических болезней менее опасны, чем тонкая, спиритуализированная идея Бога. Священник, насилующий девушку, менее опасен, чем священник с „идеями“, проповедующий Бога, поскольку первого прогнать ничего не стоит, второго же — в тысячу раз труднее — и ни один мещанин не согласится проклясть его... Я скорее приму миллионера или капиталиста, отрицающих Бога, чем крестьянина или рабочего, Бога принимающих...»

31 січня 1892 р. помер один з найбільших проповідників минулого століття Чарльз Годдон Сперджен (1834-92). Про його популярність свідчить той факт, що в день похорон проповідника

траурна процесія розтягнулася на кілька кілометрів. В багатьох країнах його називають «королем проповідників». Кажуть, що не залишалось жодного вірша в Біблії, на який би він не проповідував. Сперджен був також видатним письменником: його опубліковані проповіді складають 40 томів.

Дружина Сперджена згадувала, що якось, милуючись вечірнім небом, вона запитала свого чоловіка, вказуючи на Юпітер і Венеру: «Що ти думаєш про ці планети?» Чарльз відповів: «Якщо тільки вони населені, я буду просити Господа, щоб Він дозволив мені і там проповідувати Христову любов».

Того ж дня 1918 року у Празі помер український фізик і електротехнік Іван Пулюй, незаслужено забутий першовідкривач ікс-променів, що згодом дістали назву рентгенівських. Але в його житті було ще більш вагоме відкриття — у співпраці з П. Кулішем та І. Нечуй-Левицьким він вперше зробив переклад Біблії на літературну українську мову, тим самим відкривши для нашого народу Слово Боже. Переклад побачив світ у 1903 році, і ця дата вважається роком української Біблії.

МОЯ ДОРОГА ДО БОГА

(поч. на 7 стор.)

постили і молилися, щоб Господь все благословив і влаштував. Перепустку мені дали на три години. Коли я прийшла на те місце, де ми збиралися, то там вже був брат Бєлих і ще один диякон. Брати і сестри мені говорили, що в річці Інті вже прорубали ополонку, хоч товщина льоду сягала майже одного метра. В цей вечір я і ще двоє братів-

в'язнів, прийняли водне хрещення по вірі і приєдналися до місцевої церкви...

Я часто згадую тепер цей північний край, де Господь мене спас, плачу і дякую Богу за Його велику любов до мене. Ніщо не змогло перешкодити мені влитися в Божу сім'ю, ні табірні колючі стіни, ні 30-ти градусний мороз, ні майже метрова крига.

У 1956 році я повернулася

додому, але далека Інта стала рідною для мене.

Після пережитого і вистражданого дошкуляють хвороби і немочі тілесні, але душа живе славною надією швидкої зустрічі з Тим, Хто мене спас і дав вічне життя. Повторюю часто разом за Давидом Псалом 16:6 «Межи мої припали мені в хороших місцях, і гарна спадщина моя!»

Кравчук
Феофанія Сафонівна
м. Луцьк

ОРЕНБУРГСЬКА ЦІЛИНА

Гардінов Ібрагім

До навернення я був грішником, як і всі люди. Але коли я прийшов до Бога і покався, то став іншою людиною. Це сталося у місті Кок-Янгак у Киргизії, де я раніше проживав. А через рік після цього на на християн — колишніх мусульман — почалося гоніння у місті Ваше. Згодом розпочалося гоніння і у нашому місті. Мої колишні одновірці всіляко погрожували мені, мовляв, для чого ти продав свою віру, хотіли підпалити будинок. Гнали і нашу маленьку церкву. Спочатку ми були з росіянами, а потім відділилися, тому що наші старші були такої думки: чому, мовляв, ми будемо туди ходити, там же росіяни. Після відділення й вони стали приходити, і тут повстав мула: «Ви кидайте оцю справу! Вам потрібно у мечеть ходити!» Він наймав людей, настроював проти нас і вони переслідували та гнали тих, хто прийняв християнство. І ми змушені були виїхати. Взимку вночі нас вигнали, і ми вимушені були збиратися в горах. Ми молилися Богу, і там Він почав відкривати: кому, де і що робити. Мені Бог відкрив їхати сюди, в Оренбург. Раніше нас було 60 віруючих узбеків, членів церкви, багато наближених. А в горах лишилося було 30-35 чоловік...

Коли ми від'їжджали з Киргизії, там залишили все: дім і що в домі. Тут ми не маємо нічого, але, слава Богу, що на небі ми маємо Небесний Дім. З дружиною і трьома дітьми живемо на квартирі...

Тут, в Оренбурзі, церква молоді всього 12 членів. Богослужіння відвідують 20-25 чоловік. На весну готуємося до водного хрещення.

Оренбург всі чомусь об'їжджають стороною. Тут ще було сильних проповідників. В духовному плані це важка праця:

У жовтні мені довелося бути на пастирській конференції у м. Москві. Серед багатьох зустрічей, які там були, особливо запам'яталася зустріч із двома братами з Оренбурга. Пропонуємо увазі читачів їхні свідчення.

Юрій ВАВРИНЮК

тут не візьмеш лопатою, бо дуже кам'янистий ґрунт. Нещодавно до нас приїжджали брати з Фінляндії і проводили на стадіоні евангелізацію. Пастор зізнався, що вперше в Росії бачить, що у такому великому місті (700-800 тис.чол. жителів), так мало вийшли до покаяння. І моє прохання, щоб читачі молилися за пробудження в Оренбурзі,

щоб Господь послав сюди служителів. На сухому, кам'яному оренбургському ґрунті потрібно працювати.

Курбасов Юрій.

Сам я колишній військовий, полковник. Під час служби на Україні моя дружина вперше

почула Благую Вістку про Ісуса Христа, про існування живого Бога. Це вона почула у лікарні, бо дуже хворіла на серце. Виписавшись, вона пішла у церкву і там

покалася, почала мені розповідати про це. Я, розуміється, ухилився. Після двох років служби на Україні ми переїхали в Оренбург. Я сподівався, що вона на цьому заспокоїться, бо тут немає таких церков, буде завжди знаходитися вдома. Але сталося по іншому.

На протязі тих двох років, коли дружина покалася, Бог зцілив її. З того часу, як вона покалася, жодна хвороба не підступила до її серця. Вона постійно молилася за мене, дітей, рідних, і вірила словам Біблії: «Спасешся ти і весь дім твій!» Я з тещою всіляко тиснули на дружину, ми створювали для неї такі умови, що, здавалося, їй залишалося тільки відмовитися від віри. Але вона у всьому зверталася до Бога. І настав той момент, коли покалася її матір, через декілька місяців покався і я. Це було у січні 1994 року. Покався мій тесть, 17-літній син, сестра дружини, покалися і мої брати, що живуть у Казані. Господь нас не залишив, Він завжди відповідає на наші потреби. Зараз нашою сім'єю — це вже наша домашня церква — ревно молимося за пробудження нашого міста. Ми віримо, що Господь обов'язково дасть відповідь на наші молитви. Зараз я є виконуючим обов'язки пастора церкви.

Сторінка для дітей Любі друзі!

Ми раді зустрітися з вами, вперше у цьому році, на сторінках нашого видання. Маємо надію, що Бог дасть нам можливість і далі спілкуватися. Будемо за це разом молитися.

А сьогодні ще у кожного з нас свіжі спогади про святкування Різдва Христового. Весело, цікаво і змістовно провели святкові дні учні недільних шкіл Волині. Своїми піснями, віршами, постановками сценки вони порадували багатьох людей, засвідкували про Христове народження у лікарнях,

мав ще й гарний подарунок у день свята.

Дитяча старанність у навчанні протягом року була нагороджена. Про це подбали вчителі, батьки, служителі церкви.

Сьогодні ми хочемо подякувати директору СП «К.Л.В.» КРАВЧУКУ Петру, Скандинавській дитячій місії — пані ЛУНЮК Л.В. друзям з Німеччини, (пастор Едвін Егерт, м. Бремен). Завдяки цим людям,

школах, квартирах та інших людних місцях.

Бог подарував для гріш-

наші діти могли мати подарунок в день свята.

Всі ми вдячні Господу за Його турботу і будемо молитись, щоб Він благословив усіх, хто потурбувався про дітей.

«А Бог спроможний всякою благодаттю збагатити вас, щоб ви, завжди і в усьому, маючи достаток, були багаті на всяке добре діло... Щоб ви були багаті всім на всяку щедрість, яка викликає через нас подяку Богові.»

II Кор. 9: 8-11.

ного світу мир, благодать через народження Немовляти Ісуса і люди радіють, а діткам це була подвійна радість тому, що кожен

Звіт

відділу освіти за 1994-1995 навчальний рік

1. Недільні школи:

по Волині в недільних школах навчається 4599 дітей

З них 1746 — діти з невіруючих сімей
2853 — діти віруючих батьків.

Всього налічується 150 навчальних груп і 200 вчителів.

По місту Луцьку:

810 — діти віруючих батьків
475 — діти з невіруючих сімей
39 навчальних груп
73 вчителя НШ.

2. На заочних курсах Біблійних інститутів навчаються:

по програмі БІ (Бельгія) — 9 чол;
по програмі РУБІ (США) — 500 чол;
по програмі МЗІ (Бельгія) — 22 чол.

На стаціонарі навчаються:

у КБІ (Україна, Київ) — 9 чол;
у БІ (Коростень) — 3 чол;

3. На курсах диригентів хору

(Викладач Пастошук І.А., м. Ковель): — 35 чоловік.

ЯК МАЛЕНЬКИЙ ПЕТРИК

ОТРИМАВ НОВИЙ КОСТЮМ

Двоє маленьких дітей, Леночка і Павлік, якось прогулюючись на узліссі, зустріли групу дітей. Вони покликали їх до себе, щоб разом співати пісню, яку вивчили в недільній школі. Потім вони стали розповідати нашій малечі про Господа нашого Ісуса Христа, про те, як Він був на нашій землі, страждав і помер за нас на хресті. «Але зараз, — додали дітлахи, — Він воскрес і вознісся на небо, звідки Він бачить всіх нас тут внизу!»

Він нас чує, коли ми кличемо Його та коли ми просимо щонебудь в Нього — то Він нам дає те!»

«А чи дійсно Він це робить?» — схвилювано запитав один із маленьких слухачів на ім'я Петрик.

«Якщо це так, то я зараз же почну щиро просити Його про одну річ, про те, що мені дуже і дуже потрібно!»

При цих словах маленький Петрик став на коліна, склав свої ручки і почав гаряче молитися, піднявши очі до неба: «Дорогий Ісус Христос, будь-ласка, подаруй мені новий костюм!»

Ви, мої маленькі друзі, напевно усміхнетеся, читаючи ці рядки подумаете, що це надто дивна молитва. Але для маленького Петруся це було дуже важливе питання. Він був круглим сиротою. Весь костюм його складався з тонкого, поношеного плаття, яке в свій час було пошите для дівчинки і яке було настільки довге, що сягало майже п'ят. Поверх нього він ще носив курточку. Хлопчик не тільки страждав від холоду в цьому літньому вбранні, йому було ще дуже соромно перед своїми однолітками, і тому він особливо бажав отримати справжній костюм. Не дивлячись на свої сім років, він був високий на зріст і часто інші діти сміялися з його одягу.

Та у Петрика не було ніякої надії, що його мрії колись збудуться; він був дуже бідний і був під опікою сім'ї, яка також була бідною.

Як тільки хлопчик почув, що має Всемогутнього Отця на небі, Який «поповнить всяку потребу по багатству Своему в славі, Христом Ісусом», то не замешкав щиро просити Його про те, що йому було необхідне.

І молитва хлопчика була почута!

Через декілька днів Петрика покликали в дім проповідника, провели в ванну кімнату, викупали його і одягнули новий костюм — справжні штани, сюртук і жилет, пошиті місцевим кравцем для Петрика по замовленню самого проповідника. Вигляд хлопчика вмить змінився. Коли Петрик побачив, що молитва його почута, і до того ж так швидко, він дуже зрадів і пообіцяв не забувати завжди дякувати Господа Ісуса Христа.

*Журнал «Евангельская Вера»
№ 6-7, 1933 рік.*

* * *

Що ж я Ісусу подарую
У цей чудовий день Різдва?
Своє я серце намалюю
Це все, що тільки маю я.

Живи Ісус в моєму серці,
Я віддаю його Тобі.
Колись Ти місце лиш в ясельці
Знайшов в Різдвяну ніч Собі.

Отож з Тобою разом буду
Ділити мрії свої я,
Й ніколи також не забуду
За кого кров лилась Твоя.

*Світлана
Романець*

Помоліться...

«...Я хочу стати помічником вчителя, а далі самий вчити...»

Віра Олеш, с.Підцаревичі, Маневицького р-ну.

«...Я хочу, щоб ви помолилися за мого брата, який не признає Бога і не хоче ходити на зібрання...»

Наташа С., с. Стобихівка, К. Каширського р-ну.

Просимо всіх читачів молитися за ці проблеми в ім'я Ісуса.

Відповіді на кросворд вміщений у газеті №10 за жовтень місяць:

1. Голіаф; 2. Ной; 3. Йосип;
4. Сиф; 5. Аарон; 6. Давид;
7. Пилат.

Вірно відповіли надіслали Орест та Віталій Кравчуки (Волинська обл., с. Зелена).

Відповіді на кросворд вміщений в №№11-12:

1. Золото; 2. Верблюди;
3. Гавриїл; 4. Благовіщення; 5. Назарет.

Першими надіслали вірні відповіді Альона Шевчук, Наталія та Галина Юхимчук (Волинь, Маневицький р-н, с. Кам'януха), Світлана Романець (м. Луцьк), Оксана Мельник (Маневицький р-н, с. Будки), Оксана Кухаревич (Рівненська обл., Дубровицький р-н, с. Грицьки), Віра Олеш (Маневицький р-н, с. Підцаревичі), Віталій Кравчук (Горохівський р-н, с. Зелена).

А у виділених клітинках читаються слова «Любов Божа», якими починається вірш записаний в І Ів. 4:9.

*Над сторінкою працювали:
Лариса Онищук та Оксана Андрієнко*

«Важкі» місія Біблії

Рубрику веде Олександр Ковальчук

**ПРИКЛАДИ ЗУСИЛЛЯ
— СПАСЕШСЯ**

«Від днів же Іоана Хрестителя і досі Царство Небесне зусиллям здобувається, і хто вживає зусилля, — здобуває його».
Матвія 11:12

Щоб зрозуміти цей вірш, потрібно розглянути контекст. Одинадцятий розділ починається про життя Іоанна, який на той час був у в'язниці, поневолений Іродом. Його запитання до Ісуса Христа звучало так: «Чи Ти Той, Хто має прийти, чи чекати нам іншого?» Іншими словами Іоан запитував себе: «Якщо я предтеча Месії, тоді чому я знаходжуся у в'язниці?». Хрестителю потрібна була ясність у цьому питанні, він також чекав, що Месія переможе беззаконня, засудить гріх і встановить Свое Царство. Прямо: «так» чи «ні» Христос не відповів на питання Іоана, лише сказав учням про факти, які звершались руками Ісуса Христа: «Сліпі прозрівають, і криві ходять, стають чистими прокажені, ічують глухі, і померлі встають...» Все це повністю свідкувало що Він, тобто Ісус, є обіцяний Месія. Час засудити гріх і встановити Свое Царство ще не настав. Багато пророцтв мали виконатися ще в майбутньому, наприклад — спасіння язичників, проповідь Євангелії всім людям і т. д.

Однак запитання Іоана спонукало Ісуса звернутися до людей з промовою, яка відкрила порядок входження в Царство Небесне (вірш 12). Для цього слід нагадати алегоричну повість з книги «Подорож Пілігрима». Знаходячись у домі Вчителя він побачив таку картину.

Біля дверей прекрасного замку стояло багато людей, бажаючих туди увійти, але ніхто не наважувався, боячись великої охорони, яка знаходилася біля дверей, і не підпускала бажаючих. За столом сидів чоловік і записував імена тих, які бажали туди зайти. Раптом всі відступили: до столу підійшов дужий чоловік і сказав рішуче: «Запишіть мое ім'я». І коли все було виконано, він одягнув на голову шолом, вийняв меч і кинувся до дверей на озброєну охорону, яка у свою чергу кинулася на нього. Та хоробрий чоловік не відступав і рубав мечем направо та наліво.

Коли він наніс і сам одержав немало ран, то прочистив собі прохід між охороною та ввірвався у замок. Там його зодягнули у золоті ризи, почула пісня: «Прийдіть, прийдіть, Славу вічну прийміть!».

Цей приклад нам багато відкриває про зусилля, які проводять нас до Царства Божого. Однак, буде помилка, якщо ми скажемо, що спасемося нашими справами. Думку Ісуса Христа підтверджує цей текст, що його слухачам необхідно зусилля, щоб повірити в Нього і тим самим мати доступ у правдиве Його Царство. Ця думка червоною лінією проходить через все Євангеліє. Думка «тісних воріт».

«Силкуйтесь увійти тісними ворітьми» — сказав Ісус (Лук. 13:22-30). На грецькій «силкується» означає «агонія», тобто сильна боротьба. Боротьба за право увійти в Царство Боже є боротьба душі і духа. Тому нам може загрожувати небезпека. Християнство не повинно мати духа закостенілості і зупинки. Згідно слів Ісуса Христа: «Хто не збирає зі Мною, той розкидає», людина повинна йти вперед. Шлях християнина — безперервний підйом до вершини благословіння. За словами ап. Павла, — наша боротьба є проти духів піднебесних. В іншому місці: «...багатьма скорботами належить нам увійти в Царство Боже» (Дії 14:22).

Редакція газети дякує родинам Карпових та Залозних із США, які спонсорували випуск цього номера.

Пожертви на газету надсилайте на розрахунковий рахунок №700468 в УСБ м. Луцька МФО №303019 або на адресу редакції поштовим переказом з поміткою: «На газету».

Редакція не завжди поділяє думку авторів матеріалів, що друкуються.

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

При передруку матеріалів посилання на газету «ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове.

Усі цитати, наведені в газеті, взяті з Старого Завіту у перекладі І. Огієнка; з Нового Завіту — за редакцією Г. та Д. Деркачів і Я. Духонченка.

Засновники:

місія «ГОЛОС НАДІЇ»,
обласна Пресвітерська Рада.

Тираж:

6000 примірників

Реєстраційний номер: ВЛ 030

Виходить щомісячно

Редактор:
ЮРІЙ ВАВРИНЮК

Адреса:

263020, Україна, м. Луцьк
вул. Воронікіна 14^а

Телефон:

(03822) 5-44-06, 5-01-82

Факс: (03822) 5-51-82